

temma jubba 16 inuimest surmast peäsinud, kes
tedda süddamest silmanveego tännasid. Temma
lapsed ja sugulasjed pallusid tedda, et ta ennam
ei piddand minnema, et temma isse ja ka hob-
bune wägga wäsinud ollid; agga wannamees
ei kuulnud neid, waid läks jälle, jubba 8 forda,
ja hüdis, et kaks piddid tullesma. Se ford
ollid agga kolm meest ennast mahha lassnud ja
üks hobbusse suitse warruse külge kiini hakkanud,
ja nenda hobbusse peat wee alla wäddanud, et
hobbo feige omma foormaga merre põhja wans.
Oh sedda kahjo! mis se kolmas isseennesele
ja teiste keifidele teggi! — keif said surma!
Wannamees hobbussega, need kolm meest temma
ümber ja keif need ka, kes laewa peäl weel
ollid, said merre põhja maetud, kus keif olleksid
peästetud sanud, kui wannamees olleks ellanud.

Mis teie arwate, mo armsad Gestiwenad!
kes ja mis suggu ja usko se wannamees olnud?
Ma koston teile, et se üks poggana usko mees
olnud, kes Jummalat ja Temma Janna ei tun-
nudgi; agga Jummal olli sedda suurt liggi-
misse armastuse tuld temma süddamesse pan-
nud, et temma ka omma ello nende õnnetusatte

eest jättis. Nätugo nüüd meie usko wennad,
temma kõrwa ja pango omma süddant tähhele,
kas nemmad nisuggust armastust, liggemisse ja
hädalisi wästo, ommas süddames tunnud ja
täitnud?

Siin ei pea meie mitte üksi merre hädada
arwama, mis liggimestele juhtub, waid on ka
paljo muud hädad, mis meie peäle, kui linno-
paal, tulleswad. Jöse tahhame kül teiste abbi,
nihästi wähhemas, kui suremas asjas; agga
meie omma poolt ei tulle teistele, ei tulle sureste
wälja. Ka kui se ka wahhest sünnib, siis on se
ehk sundimisse, ehk häbbi kartuse pärrast; agga
wägga arwaste liggemisse armastuse pärrast.

Kül mõnni risti usko mees,
On tuim weel omma usko sees,
Ei head te ta pelsuta,
Ei aita teist ka maksuta.
Kus lodab abbi maast ehk weest,
Seäl annab keif, — ka usko eest! —
Ei paljas ust ei aita tõest,
Kui se ei tulle süddamest,
Et, kui ta teise hädada näab,
Seäl temma südda kiilmaks jääb
Ja hüab: „Mis sa maksad muist“